

A nyolcvanas évek elején hosszú időn át rendszeresen jártam - krónikus betegség miatt - egy

budapesti kórházba. Jó kapcsolatom alakult ki az ott dolgozókkal. Tudvalévő volt, hogy az idős osztályvezető főorvos nyugdíjba készül. Kérdeztem a főnővértől: „Ki lesz az utód?” „Két jelölt van. Természetesen az alapján fognak dönteni, hogy melyikőjük fekszik jobban pártvonalon” - hangzott a válasz. Ez akkor teljesen nyíltan ment, hiszen maga a szocialista alkotmány mondta ki, hogy a hatalom egységes (a hatalom megosztása, a fékek, ellensúlyok rendszere imperialista csökevény a dolgozó nép megtévesztésére) és a hatalom a dolgozó nép kezében van, amelynek vezető ereje a Magyar Szocialista Munkáspárt. Amint arra jól emlékszünk, a munkahelyeken „kettős vezetés” volt: egy szakmai vonal és egy pártvonal, a munkahelyi párttitkárral az élen. Azt gondoltuk (sokan), hogy a rendszerváltás egyik "leglényege" az ebben való gyökeres változás lesz. Hogy tudniillik, meg fog szűnni a koncentrált hatalom és a pártirányítás, és a munkahelyekről kivonul "a párt". Nem így történt. Függetlenül attól, hogy aktuálisan éppen melyik párt volt hatalmon, a nővérkével való beszélgetésem jó eséllyel megisméltődhetett volna a rendszerváltást követő bármelyik évben. Ha azt szeretnénk, hogy ebben is valódi rendszerváltás legyen, nekünk, polgároknak kell kiharcolnunk a változást. Egyik párt sem fogja, hiszen miért is lenne érdekük felszámolni ezt a pártállami rendszert és gondolkodásmódot, Ez a felelős, gondolkodó és jóézésű magyar polgárok feladata - pártszimpátiától függetlenül. Mert ez a mi hazánk. Kedves Magyar Polgárok, fogjunk össze, és csináljunk végre valódi rendszerváltást!

Szeretettel
Krisztina